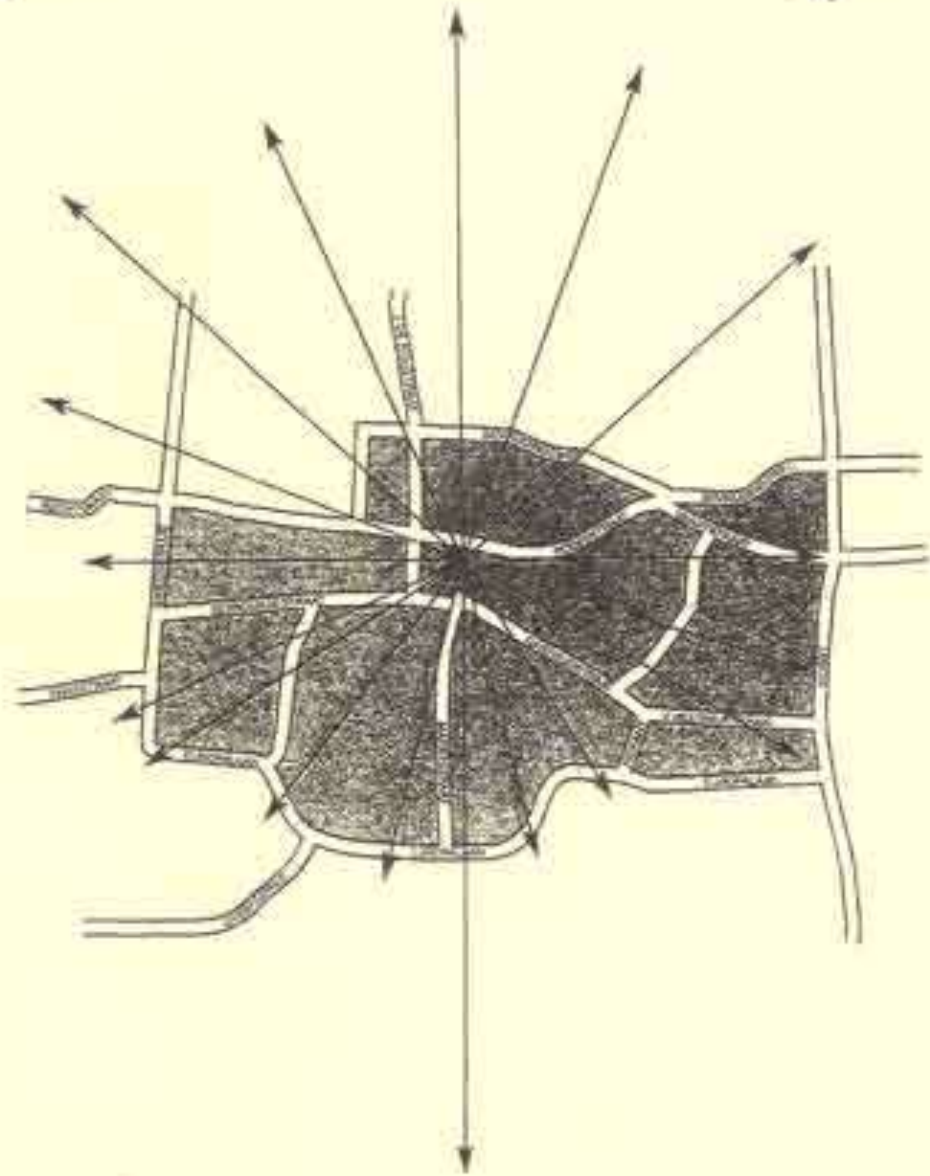

Alle kanten op

Parochie H. Willibrord

Juli 2015

Moord en doodslag ofwel het boek *Judith*

Het is verbazingwekkend hoe in deftige boeken over de Bijbel ook serieus of onwetend veel onzin wordt verteld.

In *De Bijbel spiritueel* bespreekt Anne-Marie de Kort - hoofddocent theologie in Utrecht - het boek *Judith*. Judith is de hoofdpersoon die aan het slot van het bijbelboek wordt toegesproken door de hogepriester uit Jeruzalem: *Jij bent de gezegende onder alle vrouwen van Israël.*

Inderdaad, dat zal uiteindelijk ook en vooral van Maria gezegd worden, Judith is vanouds een voorafbeelding van Maria, die komen zou.

Maar zonder blikken of blozen wordt in de bespreking vijfmaal de kenschets **moord** gegeven, voor het doden van de aanvoerder Holofernes die heel het westen al heeft veroverd en nu ook op het punt staat Israël te verpletteren. Hij heeft die opdracht gekregen van koning Nebukadnesar, die zich God op aarde waant.

Judith is een vrome, wijze weduwe die op pad gaat, samen met haar dienstmaagd, de vijand tegemoet, biddend dat God haar plannen zal doen slagen. Door haar wijze bedrieglijke woorden en haar stralende schoonheid komt ze tenslotte in de gelegenheid om met het doden van Holofernes, die verrukt over haar, stomdronken is geraakt, de vijandelijke macht totaal in verwarring te brengen. Doordat ze zich aan de wet houdt, en dus al drie keer 's-ochtends vroeg zich ritueel is gaan wassen, wekt de vierde keer geen argwaan. Maar dan heeft ze wel het hoofd van Holofernes in de leeg geworden etenstas!

Een boek dus met een uiterste economie van de middelen en als zodanig waarschijnlijk een kritiek in stilte op het overdadige geweld dat we in de boeken van de Makkebeeën tegen komen. Daarin wordt de vroomheid ook actief, maar dan mannelijk, heel veel dodend en tenslotte met succes.

Wij zijn over het algemeen niet gewend om van moord te spreken als het over onze veteranen gaat, die toch heel wat hebben gedaan om de vijand te verslaan. Persoonlijk heb ik moeite om naar de Soldaat van Oranje te gaan omdat de hoofdpersoon, Hazelhof, op een vervelende manier eens heeft zitten vertellen wat hij genoten heeft van de bombardementsvluchten boven Duitsland, waar vooral veel burgers het slachtoffer waren.

Een zeer apart geval is in Duitsland Georg Elser. Hij slaagde erin, helemaal alleen, zoals Judith, een gevaarlijk aanslag te beramen op Hitler op 8 november 1939. Als motief zei hij, dat hij de oorlog had willen verhinderen en die hield hij voor erg waarschijnlijk, na de "Kristallnacht" precies een jaar eerder, waarbij veel Joden werden vermoord.

Vele keren liet hij zich 's nachts opsluiten in het restaurant, waar Hitler op acht november altijd een rede hield ter herdenking van de gevallen bij de mislukte staatsgreep in 1923.

Tenslotte was de bom met het tijdmechanisme in een zuil vlakbij het spreekgestoelte in werking. Alleen ging Hitler die avond eerder weg dan normaal, maar de bom ontplofte en er vielen inderdaad doden en gewonden.

Elser was op dezelfde avond aangehouden toen hij de grens met Zwitserland wilde oversteken. Hij kreeg aanvankelijk een milde vorm van gevangenschap maar werd in april 1945 alsnog geëxecuteerd.

Pas heel laat is men hem gaan waarderen als een voorbeeldige Duitser, waarvan er veel meer hadden moeten zijn. Tenslotte waren er postzegels en standbeelden en werden straten naar hem genoemd.

pastor J.Groos

Het rugzakje.....

*Ieder mens draagt in zijn leven
een onzichtbare rugzak met zich mee.....
Bergt daarin zijn vreugde, verdriet,
zorgen en geheimpjes op
Een verzameling van wel en wee.....*

*Vaak is de rugzak niet te dragen
maar soms ook vederlicht....
dan blijft er ruimte over.
Maar meestal kan hij haast niet dicht!*

*Kijk in een verloren uurtje
heel de inhoud nog eens door.
Er kan heel vaak iets verdwijnen
wat zijn waarde reeds verloor.*

*En zo gaat het door de jaren heen
Je pakt iets op en gooit iets weg
Soms gebeurt dit vanzelfsprekend
Maar vaak ook na veel overleg!*

*Langzaam wordt de rugzak lichter
De levensmiddag gaat voorbij.
En bij het vallen van de avond,
werpt men de meeste last opzij.....*

*Op de bank genietend van een heerlijk glaasje wijn, terwijl je jezelf afvraagt,
hoe het over een paar jaar zal zijn.....*

*Maar blijft nog wat van waarde
wat je koestert en behoudt.
Al schijnen het soms kleinigheden
het zijn herinneringen
meer waard dan Goud.*

*Ieder draagt zijn..... rugzak...
niemand die hem overneemt.
En je hoeft ook niet te vrezen.....
dat een dief hem ooit ontvreemdt.*

*Het is jouw unieke rugzakje
En pas op het einde is hij leeg.....
Alleen de meest mooie, intieme en
emotionele gedachten zullen in je
geheugen op je blijven wachten.*

De moraal van dit verhaal:

*Wees zuinig op al je vrienden want
zij zullen later ook de
inhoud van jouw rugzakje bepalen
En de leuke herinneringen zul je zelf weer uit je geheugen moeten halen.....*

Ingestuurd door Nelly Klijn de Jong.

Ze is 80 jaar oud en rijdt nog altijd zelf met de auto!!!!

Ze schrijft:

Lieve kleindochter,

Enkele dagen geleden ging ik naar de plaatselijke boekhandel en zag een sticker waarop stond: 'Claxonneer als je van Jezus houdt'

Die dag was ik bijzonder opgewekt, omdat ik net een mooie kerkdienst met koorzang en donderpreek had bijgewoond.

Dus kocht ik de sticker en plakte hem op mijn bumper.

Jongen toch, wat ben ik blij, dat ik dat deed, want ik beleefde daarna zo'n bemoedigend avontuur. Ik stopte voor een rood licht op een druk kruispunt, nog steeds in gedachten over de Heer en hoe goed Hij is. Daardoor zag ik niet dat het licht groen werd.

Een goede zaak, dat een ander ook van Jezus houdt en toeterde, want anders was het mij niet opgevallen.

Daarna merkte ik dat meer mensen van Jezus houden.

Terwijl ik daar zat te wachten, begon de man achter mij te toeteren. Dan leunde hij uit zijn raam en riep: 'In Gods naam!! Vooruit! Vooruit! Jezus Christus!! Vooruit!'

Wat een uitbundige fan van Jezus was hij.

Iedereen achter mij begon te toeteren. Ik leunde uit mijn raam en begon te wuiven en te lachen naar al deze liefdevolle mensen.

Ik claxonneerde zelfs enkele keren om te laten horen, dat ik hun liefde deelde.

Er moet zelfs een psychiater achter me gestaan hebben, want ik hoorde iets zeggen over een instelling. Ik zag een ander op een vreemde manier wuiven met alleen zijn middenvinger in de lucht. Ik vroeg mijn kleinzoon op de achterbank wat dit wilde zeggen.

Hij antwoordde: 'Waarschijnlijk is het een Hawaïaans geluksteken'. Zo oud als ik ben heb ik nooit iemand uit Hawaï ontmoet; dus gaf ik hem het geluksteken terug.

Mijn kleinzoon barstte in lachen uit. Zelfs hij was dus aangestoken door dit religieus gebeuren!

Enkele mensen waren zodanig door de vreugde van het ogenblik gegrepen, dat ze uitstapten en in mijn richting kwamen.

Ik wed dat ze wilden bidden of mij vragen, welke kerk ik bezocht. Maar juist op dat ogenblik bemerkte ik, dat het licht veranderd was.

Dus wuifde ik lachend naar al deze broeders en zusters en reed verder.

Het viel me op, dat ik de enige was, die over het kruispunt reed voor het licht opnieuw versprong en was een beetje droevig, dat ik al deze mensen diende achter te laten na al de liefde, die we deelden.

Dus vertraagde ik, leunde uit het venster en gaf hen allen voor de laatste keer nog eens het Hawaïaans geluksteken.

Toen begonnen ze allemaal gelijktijdig te toeteren.

En ik dacht: 'Prijs de Heer voor zulke liefhebbende en godsvruchtige mensen'.

Veel liefs,

Grootmoeder

Ingezonden door Joop Stokman

De Lijkwade van Turijn stelt ons vragen

Begin juni ben ik naar Turijn geweest, naar de Lijkwade, de doek waarin volgens de overlevering Jezus na zijn kruisdood begraven is geweest. Het is een zeer oude doek en een van de meest belangrijke relieken van het christendom. Daarom wordt die Lijkwade veilig bewaard in een schrijn en wordt hij maar heel af en toe tentoongesteld.

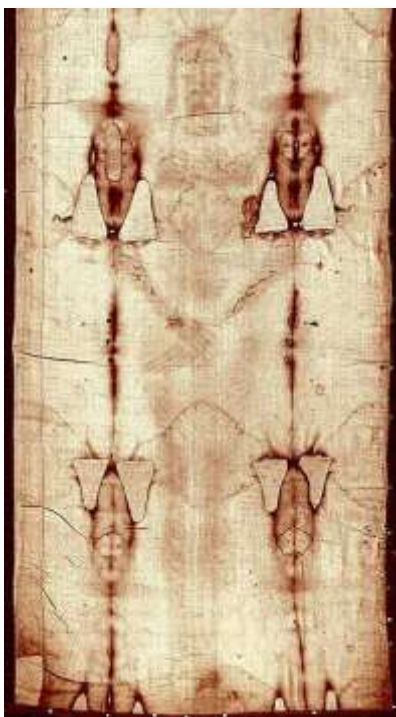
Eerste poging mislukte

De laatste keer was in 2010. Ook toen had ik er heen willen gaan en ik had mij al opgegeven voor een bedevaart ernaar toe; maar die reis werd afgelast wegens gebrek aan belangstelling. Er was overigens geen gebrek aan belangstelling vanuit Italië en andere landen, want in totaal hebben toen 2,1 miljoen pelgrims die Lijkwade bezocht. En zo werd die doek vanaf 2010 iets waar ik nog heel graag “vóór mijn dood” heen zou willen gaan. Het was alleen onbekend wanneer hij weer zou worden tentoongesteld - en uiteraard of ik bij een volgende keer nog in leven zou zijn; want je weet maar nooit, nietwaar? Bekend is het spreekwoord “eerst Napels zien en dan sterven”; voor mij werd het “eerst de Lijkwade zien en dan sterven”.

Een nieuwe kans

Gelukkig werd begin december j.l. bekend gemaakt dat de Lijkwade op verzoek van paus Franciscus tussen 19 april en 24 juni 2015 weer zou worden tentoongesteld. Via internet kwam ik er achter dat de kathedrale parochie van Den Bosch op bedevaart ging naar Turijn en mijn vraag of ik als ‘vreemdeling’ mee mocht, werd gehonoreerd. En zo vertrok ik op 1 juni met een (klein) gezelschap van 23 personen per bus naar Turijn. De eerste avond kwamen we aan in Chambéry, een stad in de Franse Alpen, gelegen tussen Lyon en Grenoble. Daar werd de Lijkwade tussen 1481 en 1578 bewaard, voordat hij naar Turijn werd overgebracht. In de kathedraal van die stad hadden we de ochtend daarop een eucharistieviering en mij was gevraagd de overweging te verzorgen. Ik heb toen een vergelijking gemaakt tussen ons bezoek aan de Lijkwade en het bezoek van de vrouwen op eerste Paasmorgen aan het graf. Want ook die vrouwen vonden toen alleen een doek. Maar dat was niet waar het hen om te doen was. Ze waren op zoek naar Jezus, maar - zo schrijft de evangelist Lucas - “Hem zagen ze niet” (Lc. 24,24). Het ging hen om Jezus en het ons om die doek of om Jezus? Waar zijn wij naar op zoek?

Onmetelijk lijden

Als je in de kathedraal van Turijn vóór de Lijkwade staat, dan zie je een doek met wat vage vlekken. Als je verder niets weet, zou het je niets doen. Ook hier geldt: onbekend maakt onbemind. Zo'n doek gaat pas voor je leven, als je je erin verdiept hebt, erover gelezen en gehoord. En dan confronteert de Lijkwade je op een indringende wijze met het lijden van Christus.

Via moderne onderzoekstechnieken (fotografie en computer) kunnen de vage vlekken op het doek uitvergroot en verduidelijkt worden. Onderzoek van die vlekken toont aan dat het inderdaad om bloedvlekken gaat, van het type AB, en dat het geen kleurverf is, zoals ooit werd beweerd door tegenstanders die de doek voor een Middeleeuwse vervalsing houden. Over de hele rug zijn bloedstrijmen zichtbaar, met telkens op regelmatige afstand twee ‘bloedbolletjes’; deze doen denken aan de geseling die Jezus heeft ondergaan en de bolletjes maken duidelijk welk soort geselwerktuig is gebruikt. De bovenkant en achterkant van het hoofd zitten vol bloedafdrukken. We weten uit de evangeliën dat Jezus een doornenkroon op kreeg, maar de bloedafdrukken laten zien dat het niet zo'n mooi kroontje was zoals wij dat uit vrome plaatjes van

Jezus kennen. Het was meer een soort hoofddeksel vol doorns. Er is ook bloed zichtbaar ter hoogte van de polsen (niet de handen!), de voeten en de zijde. Die zijn het gevolg van de kruisiging en de evangelist Johannes vermeldt nadrukkelijk dat “een van de soldaten zijn zijde doorstak met een lans” (Joh. 19,34). Er zit ook veel bloed rond de neus en de knieën. Die worden niet vermeld door de evangelisten, maar we weten dat een veroordeelde zelf de dwarsbalk van het kruis droeg. Die dwarsbalk werd hem achter het hoofd op zijn schouders gelegd en zijn armen werden daaraan vastgebonden. Als je dan viel, viel je voluit op je gezicht en je knieën. Kortom, de vlekken op de Lijkwade laten bij nader onderzoek een zwaar en groot lijden zien.

Trouw

Ongeacht de authenticiteit van de Lijkwade doet de doek je aan het lijden van Christus denken, een onmenselijk zwaar lijden. En daar sta je dan en je kijkt ernaar. Wat het je doet of wat je ermee doet, zal voor iedereen verschillend zijn. Allerlei vragen kunnen in je opkomen. Jezus had het lijden gemakkelijk kunnen vermijden of voorkomen, maar daar koos Hij niet voor. Als Hij was gevlucht of als Hij had gezegd dat Hij niet de Zoon van God was, dan was er waarschijnlijk niets gebeurd. Maar dan zou Hij gelogen hebben omtrent zijn identiteit. Hij was trouw aan zijn keuze en aanvaardde de consequenties. Dat roept bij mij de vraag op: ben ik trouw aan mijn keuzes en aanvaard ik de consequenties? Ook als die consequenties negatief uitpakken? Als christenen zijn wij volgelingen van Christus, maar durven wij Hem echt te volgen, ook als het tegenzit? Of zijn wij zoals Petrus, die bij de eerste de beste confrontatie onderuit gaat en Jezus tot drie keer toe verloochent?

'Ik heb jou lief'

Jezus heeft geleden en is gekruisigd, niet omdat het Hem als een noodlot overkwam, maar om onze redding, zoals ons geloof ons leert. Hij is gestorven voor onze zonden, gestorven ook voor mij. Dat zijn moeilijke woorden, maar dat Hij voor mij is gestorven, stemt tot nadenken. Waarom zou Hij voor mij sterven? Waarom zou Hij voor mij zijn leven over hebben? Wie ben ik, dat Hij dit voor mij doet? Ik ben maar een mens en wat ik verder ook doe of gedaan heb, over twee eeuwen zal niemand zich mij nog herinneren en zal ik zijn ondergegaan in de vergetelheid. Daar maak ik mij geen illusie over. Zo nietig en onbelangrijk ben ik. En toch.... Hij is voor mij gestorven! In zijn ogen moet ik dan wel heel belangrijk zijn. Heeft Jezus zelf niet ooit gezegd: “Geen groter liefde kan iemand hebben dan deze, dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden” (Joh. 15,13)? Ik mag dus zijn vriend zijn, Hij heeft mij lief. Onbegrijpelijk is dat, maar wat een geschenk, wat een genade! En tegenover het bewijs van die liefde, de Lijkwade, sta ik daar, op 4 juni 2015, nota bene op Sacramentsdag. Een mooiere samenloop van omstandigheden is niet denkbaar, want met Sacramentsdag gedenken wij dat Jezus zich aan ons geeft onder de gedaanten van brood en wijn.

En het lijden?

Als christen wil ik Jezus volgen, ook in het lijden? Het is niet zo dat wij naar lijden hoeven te verlangen. In tegendeel, lijden moet bestreden worden. Maar het lijden is er, geen mens kan daaraan ontkomen. En de vraag is dan: hoe ga ik ermee om? Ga ik ervoor op de vlucht of kan ik het aanvaarden als onderdeel van mijn (gebroken) menselijk bestaan? Het is een vraag die mij zal bezig houden tot mijn dood. Maar voordat het zover is, verlang ik er nog wel naar een paar dingen te zien. Geen Napels overigens, dat hoeft voor mij niet.

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de doop van:

26 april: Amanda Vrinten, dochter van Angela Vrinten en Angelo Hanouwer

10 mei: Jinthe Mosselveld, dochter van Helena en Jurgen Mosselveld – Dircken

17 mei: Bart Kemmeren, zoon van Jan en Angelica Kemmeren – Penning

17 mei: Amy van der Pligt, dochter van William en Marjolein van der Pligt – Damen

7 juni: Fleur van den Akker, dochter van Harald van den Akker en Natalie Zwaans

28 juni: Quinten Stokkermans, zoon van Sjaak Stokkermans en Lesley Daneels

Huwelijksjubileum

Wij feliciteren met hun 50-jarig huwelijk:

17 juni : Theo en Riet Schoenmakers de Kroon

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

11 mei:	Cato van der Linden – Dekkers	101 jaar
23 mei:	Adrie Korthout	76 jaar
1 juni :	Ria Hamers – Snoeren	85 jaar
3 juni :	André Trommelen	87 jaar
6 juni :	Henk Schaafstra	65 jaar
11 juni :	Paula Grootswagers – van de Louw	82 jaar
27 juni :	Nel Maas – Reesink	75 jaar